

TORNUL DE VECHERE

Vestireea Prezentei lui Christos

**STANCA VARSTELOR
ALT FUNDAMENT NIMENI
FOATE PUNE
O RESCUMPARARE
PENTRU TOTI**

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar intunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

Vol. VI. Luna Noemvrie No. 11.
Anul dela Adam 6050. Anul dela Christos 1922

CONȚINUTUL

DEPRENDEREA ȘI CARACTERUL	163
Doprinderea și lucrul precis	164
— Veacul nostru e nervos	165
Folosul obișnuinței	166
Omorârea faptelor trupești	168
A BINECUVÂNTA pe Dumnezeu și a blestema pe oameni	169
Mare pericol pentru poporul lui Dumnezeu	170
Legea iubirei poruncește să nu vorbim de rău pe nimeni	172
Inima înșălătoare foarte	173
CURĂȚIREA SANCTUARULUI ȘI CELE 2300 DE ZILE (continuare)	—
CALENDARUL PE ANUL 1923	162

„Pusu-m'am la straja mea, stam pe turn și cđutam să văd ce mi se va sice și ce răspuns să dau eu celor ce se opun”. — Habakuk 2:2.

„Pe pământ strămoare a popoarelor du nedumerire; mugind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (claselor nolinștite și tulburate așa că oamoni mal și vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să fie (vie) pe pământ; căci puterile certului (ecclésiastolismul) vor fi zguduite... Așa voi, când voi vedea aceasta întâmplându-se, să știți că esto aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicăți capotele voastre (și vă bucurați) că s'a apropiat rescumpărarea voastră.” — Matei 24:33; Marcu 13:29; Luca 21:25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ.

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiu și cercetările Bibliilor, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor biblici după totescările înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profetiilor biblice în lumina întâlnirilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință, speranță și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără a considera de credință nime sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, co astăzi de cel mai mulți este doad dreptul negată sau altcun fel invalidat, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, o singura bază a lortării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intenția pe această bază sigură, urmează o călădă a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugămintă și studație. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea tainei (care) din veacuri (a fost) ascunsă, în aplanul lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe foluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum”. — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omoneșe; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl ducă la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate de Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, întruată în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricipem. Scrierile și conduceră ei nu e dogmatică, ei cu încredere; pentrucă, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce admătim. E înțiată cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referenți pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APRIAT

- CA „biserică”, „aleșit”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor”. — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.
- CA în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măestru divin lo va împreuna pe toate prin prima înviere într'un templu glorios; iar „mărireă lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.
- CA baza oricărui speranță, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale cvenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume”. — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.
- CA speranța Bisericii, adică a credincioșilor birnitori, este ceea de a fi „asemenă Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași firoi dumnezeiești”, împărțându-se, prin comestionire, mărirei Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.
- CA misiunea prezentă a bisericii este ceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.
- CA speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturora*; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de iubitul lor Răscumpărător și măreț al lui soată, biserică, tuturor aceloră ce pe termenii ascultării și supunerii îi vor primi, iar cei împotriviții și cu voia înrăutățiti, vor fi pe veci *distruși*. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ : REDACTATĂ DE UN COMITET
ADMINISTRAȚIA : STRADA SURDĂ 4. CLUJ. TRANSILVANIA. ROMÂNIA.

ABONAMENTUL: în țară pe an 55 Lei; pe jumătate de an 30 Lei; Pentru America pe an 1,50 Dolari. (Abonamentul se plătește înainte)

PENTRU CEI CARI COMANDĂ BIBLI

Se aduce la cunoștința cetitorilor noștri, că pând la noui dispozițiuni, numai comăndele însoțite de bani vor fi satisficute, sau acele cari vor fi cerute cu ramburș. Nu-i jos se publică prețul bibliilor din care se poate cu ușurință găsi prețul oricărui biblie.

PREȚUL BIBLIILOR:

No. 697 Biblio de familie, (format mare, legată în pânză)	90 Lei
No. 698 Biblio de familie, (format mare, legată în piele aurită)	130 "
No. 698-a Biblio de familie, (format mare, în legătură mai fină)	160 "
No. 694 Biblio (Nitzulescu, legată în pânză moale)	70 "
No. 695 Biblio (Nitzulescu, legată în pânză aurită)	90 "
No. 696 Biblio (Nitzulescu, legată în piele aurită)	130 "
No. 699 Biblio (Cornilescu, legată în pânză moale)	85 "
No. 699-a Biblio (Cornilescu, legată în piele)	135 "

TESTAMENTE:

No. 706 Testament cu Psalmi	14 Lei
No. 710 Testament, legat în piele, fără Psalmi	33 "

ALTE CĂRȚI DE STUDIU:

Volntul I	45 Lei
Tabernacolul	20 "
Carto de întrebări la vol.	5 "
Ce spune scriptura despre „Iad”	7 "
„Milioane”	7 "
„Milioane” în limba germană	10 "
„Milioane” în limba evreie	10 "

ADRESA NOASTRĂ TELEGRAFICĂ

Când volți să ne trimiteți telegramă, nu mai este nevoie să scrieți numele nici unuia și nici strada. În loc de adresa scrieți numai aceste două cuvinte:

"VIATA" - CLUJ

și apoi coacă doriti să ne scrieți. În folul acesta economisiți banii.

CALENDARUL PE ANUL 1923

Anunțăm cetitorilor noștri, că încurând va apare Calendarul „Turnul de Veghere” pe anul 1923. Afară de datele și lucrurile calendaristice obișnuite, calendarul va conținea un material foarte important

din adevărul de față și altele. Noi credem de pe acum că calendarul va avea o răspândire foarte întinsă, bineînțeles, dacă și cetitorii noștri își vor pune toate silințele spre aceasta.

Pentru a avea o idee cam câte se tipărim ar fi foarte de dorit că adunările și toți cari sperează să ia parte și să se folosească de ocaziune de a răspândi unele adevăruri în felul acesta, să-și facă socoteala cam câte vor putea folosi și se ne scrie neamănat, pentru a nu tipări mai multe decât sunt necesare.

După prevederile de față, noi sperăm că Calendarul se fie gata pe la 15 luna aceasta, și rămănc încă timp destul pentru vinderea lor. Afară de aceasta se vor vinde pe un preț mic, care se va anunța mai târziu.

CÂNTĂRILE

O mică întârziere s'a întâmplat în pregătirea cărților de cântări decum a fost anunțat în numărul din urmă. Puțini poate au idee cât de mult lucru ne-au dat nouă aceste cărți de cântări, plus cheltueli care vor trece peste prețul anunțat în numărul trecut. Deoarece prețul lor a fost anunțat, celor ce au comandat deja se va trimete cu acel preț, precum și aceloră cari vor comanda până la 15 Novembrie; iar după acest dat, prețul va fi 25 lei, și comăndele sosite după acest dat vor fi astfel socotite.

Se nu să socotească aceasta ca o sgârcenie de bani, ei pe baza că când pe un lucru primești mai puțin decât ai plătit, te găsești într'un loc strâns sau strâmt. În ultimele două săptămâni numai hârtia s'a scumpit cu 5—7 lei la kilogram, iar plata lucrătorilor s'a ureat cu 16 procente.

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENȚEI LUI CHRISTOS

VOL. VI.

CLUJ

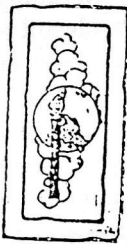
NOVEMBRIE 1922.

BROOKLYN

NO. II.

DEPRINDEREA ȘI CARACTERUL

„Pentru că gândirea cărnii este moarte, iar gândirea spiritului viață și pace”. — Romani 8 : 6.

IN TEXTUL citat mai sus Apostolul arată contrastul sever dintre carne și spirit. De fapt el face această deosebire în toate scrierile sale, pentru că o astfel de deosebire există într'adevăr. Notați că deosebirea nu este făcută pe trăsături *moralistice*. Nu e vorba de un contrast (asemănare) între o aplecare a cărnii de o categorie josnică și una de o categorie mai bună, între o moralitate josnică lumească și alta înaltă lumească; ci deosebirea este între aplecarea carnală, mintea carnală — chiar cea mai bună — și aplecarea sau mintea spirituală de orice categorie.

Cu alte cuvinte, starca actuală și firească a cărnei este moartea. Nu e nefrumos de a spune că un om din lume este cu mintea carnală — dispus pentru plăceri carnale. Aceasta este starea în care toți s'au născut, și nu e posibil de a ajunge în altă stare fără o consacrare Domnului, ceea ce nu toți o fac în împrejurările de astăzi. Printre aceștia cari au mintea cărnei sunt unii cari duc o viață absolut nesocotită de vecinți lor, pe când sunt de laudat în multe privinți.

Noi nu putem fi de acord cu aceia cari vor să tălmăcească acest pasagiu în sensul că acei ce duc o viață vădit imorală sunt hotărâți pentru un chin veșnic, pecând aceia cari duc o viață cuviincioasă, cari caută să se preocupe de subiecte estetice, cari iau parte la vre-o școală de duminică sau la serviciile bisericesti duminecale, sunt îndreptați drept spre porțile de diamant și cu aceia cari cred că acest text este o dovadă pozitivă că lor li este menită o viață bună acuma și fericire eternă și bucurie în veacurile viitoare. Deși este, desigur, cu mult mai preferabil ca lumea să trăiască pe un plan cât se poate de înalt, totuși nu acesta este subiectul acestui text, pentru că el se referă la aceia cari s'au despărțit de lume prin consacrarea lor și acceptarea lor de către Dumnezeu Tatăl. Aceștia sunt puși la încercare cu privire la credința lor, dar nu la început, cu privire la capacitatea lor.

Pentru aceștia, dacă vor fi necredincioși în a

urma spiritului, dacă se vor întoarce îndărăt și vor căuta, se vor deda, și vor iubi lucrurile acestei lumi rele, sau stare de lucruri, care acuma se disolvă, dar este încă cu noi, pentru aceștia dacă ei se vor arăta necredincioși înseamnă moartea doua, sau altă moarte. Dar pentru ei a avea mintea spirituală, dispoziție pentru lucruri spirituale, a concentra euegetul lor asupra lucrurilor din programul ceresc, a vorbi de gloria împărăției lui Dumnezeu și despre puterea Lui, (Psalm 145 : 11) înseamnă *viață* în viitor și *pace* în prezent. Pentru ei a fi credincioși în această chestiune până la moarte înseamnă că ei vor primi coroana sau cununa de viață a învingătorului. Apocalipsul 3 : 21.

Apostolul zice : „Gândirea spiritului este viață și pace”. Ce înseamnă a fi cu minte spirituală ? Ce înseamnă a avea o minte ? Ce e mintea ?

Unii zic : Mintea este *voința*. Dar aceasta explicație pare cu greu a fi satisfăcătoare. Mai degrabă s'ar putea zice că *voința* este factorul care determină și controlează mintea. Altul poate zice : Mintea este *creerul*. Dar nu ; și noi trebuie să spunem că *creerul* este numa aceea parte a organismului care este în mod mai specific întrebuințată de minte — o *tăbliță* — ca să zicem așa — pe care se formează impresiile. Nici una din aceste definițiuni nu corespunde cu toate faptele.

Mintea naturală este suma acelor impresii cari s'au format pe creer prin influențele cu care a venit în contact omul înainte și după naștere.

MINTEA CREATUREI NOUI

Dar care este mintea creaturii noi, mintea cea nouă ? Noi răspundem, nu e o deosebire mare între felul de a forma mintea cea nouă și felul de a forma mintea naturală, afară că mintea cea nouă trebuie să fie formată în mod inteligent și cu o menire și stăruință particulară, pecând mintea naturală *poate* fi formată așa, sau ea poate fi numai o colecție de diferite amănunte, cari n'au nici o întrebuințare sau importanță deosebită — o specie de adunătură de o importanță trecătoare. Deosebirea nu constă în metoda de

a forma, ei mai degrabă în *clasa* sau categoria impresiilor cari se formează pe creer. Deci, mintea cea nouă, — vom zice noi — este sūma a astfel de impresii formate pe creer, sub conducerea voinței, de astfel de influențe pe cari le-a provăzuit Domnul prin Cuvântul Său. Creerul este pânza, voința artistul. Dar la întâmplare nu se poate produce un tablou de valoare. Artistul trebuie să conducă aplicarea colorilor pe pânză într'un mod inteligent și științific. Rezultatul va fi o aranjare armonioasă și plăcută de colori, lumină și umbră, pe care noi o numim pictură.

Atunci zicem: Că acest om are o minte admirabilă, și nu înseamnă numai că el are o voință admirabilă sau că celulele creerului au o structură deosebită, ei noi înțelegem că impresiile care se află pe creerul său se manifestează într'un mod sau altul plăcut nouă.

Unul din elementele importante în procesul de a forma o minte, naturală sau spirituală, este deprinderea sau *obiceiul*. Deprinderea este acel obicei al minții care conduce, cari dirigează o acțiune după norme fixate mai înainte. Recunoaștem toți faptul că obiceiul a avut și are încă mare rol în viața omenescă; dar se poate că nu toți am pretuit în deajuns valoarea lui ca un ajutor pentru noua creatură, și puterea ei atât pentru bine cât și pentru rău.

Capacitatea fizică a firei sau obiceiului depinde dela calitatea creerului care se numește plasticitate. Luați exemplul următor: o bucată de hârtie netedă, dacă e îndoită prezintă oarecare rezistență. Ea recere o mică putere ca se o indoi, dar odată îndoită ea așa rămâne. Dacă îndoiim hârtia pentru a doua oră în acelaș loc, vom constata că e ușor de făcut. De fapt e greu de îndeit în *altă* parte.

CREERUL ESTE PLASTIC ȘI IMPRESIONABIL

Creerul omenesc încă este plastic: el prezintă oarecare rezistență la început când i se dă forma, dar odată transformat, continuă a sta în acea formă. Învățații ne spun că fiecare celulă din creer este de fapt o fibră ce constă din șapte părți, din cari prima este atinsă și schimbată în culoare închisă de orice impresie mai mică sau trecătoare, celelalte șase sunt atinse de impresii mai adânci și puternice, pecând a șaptea este folosită numai de lucrurile învățate cu mare greutate și putere emoționată. Ori de această explicație este fiziologie corectă sau nu noi nu putem spune, dar ea se potrivește cu toate faptele exterioare cunoscute.

Nu e ușor de a face ca creerul nostru să primească o impresie cu totul nouă, pentru că celula din creer rezistă la reordinarea sau reorganizarea chimică necesară pentru a primi idee nouă. Noi toți

știm cât e de greu să cugetăm asupra unui adevăr nou. E ca și cum am ară printre cioate. Ici și colo ne lovim de un nod care prezintă o rezistență mai mare. Aversiuinea de a examina un lucru nou sau de a cugeta asupra lui, se numește prejudiciu: Prejudiciu este adeseori un alt nume pentru indolență mentală; uneori el este atribuit mândriei, precum și unei informațiuni nedesăvârșite. Ne aducem aminte de prejudiciul lui Nathanael în contra Nazaretului și cum Filip n'a stat de vorbă ei a zis „Vină și vezi.“ (Ioan 1 : 46) Și când a venit, a văzut. Deși avea prejudiciu, el n'a fost atât de tare pentru ai stăpâni pe deplin mintea sa. El a venit și a fost destul de onest pentru a accepta mărturia simțurilor sale și a primit marea fericire deschisă lui.

Dar cineva poate să observe: Poate noua creatură să capete obiceiuri rele? Ah, Biblia întărește experiența noastră că noi suntem tot atât de aplicați spre tulburare ca „scânteile ce sborară în sus.“ (Iov 5 : 7) Noi trebuie să stabilim ca un fapt de sine-în-țeles, că dacă nu ne ocupăm de dezvoltarea unor obiceiuri noi și binefăcătoare, ne vom însuși altele rele în *mod automatic*. De aceea noi am trebui să reducem majoritatea datoriilor noastre zilnice la obiceiuri cari pot să fie de ajutor, așa că forța de rezervă a minții să poată fi angajată la atacul unor puteri noi ce se ridică zi pe zi.

DEPRINSUL ȘI LUCRUL PRECIS

S'a zis de mulțori, că omul care face ceva din obicei este acela care nu poate face nimic original, dar această este o afirmațiune neintemeiată; pentru că noi putem vedea, după un examen mai amănunțit, că capacitatea în ceva depinde dela obiceiuri sau deprinderi bine stabilite. De ce? Pentru că munca care este făcută în măsură mare sau în totul prin deprindere este făcută în mod automatic și lasă voința liberă de alt angajament. Un mașinist când merge prima dată pe un drum nou de fer stă sub o impresie îngrozitoare. El trebuie să vegheze cu o stăruință neconținută la orice semn, orice lumină, iar la urma cursei este istovit. Dar după ce „cunoaște drumul“, când știe unde trebuie dat fiecare semn și unde se găsește punctele primejdioase, deși opera lui încă e grea, el se obișnuște la ea din ce în ce mai mult; puterea lui devine mai mare, iar mintea lui se obișnuște mai mult cu situațiile care se pot ivi.

Luați ca exemplu pe „recrutul proaspăt“ din armată. Când intră el pentru prima dată în armată, el este intruchiparea omului stângaci la exerciții. Așa de stângaci este el că nu-i este permis să meargă cu un grup mai mare. El, împreună cu o ceată de camarazi este dat în seamă unui ofițer special care își dă silință mare să-l deprindă la di-

feritele comande și mișcări. Când recrutul aude pentru prima dată cuvântul comandei, n'are nici o însemnătate pentru urechile sale. El trebuie să se oprească și să analizeze ceea ce aude înainte de a răspunde, și aceea nu bine. El întrebuițează pentru această toate puterile de cari dispune așa că după un exercițiu de două sau trei ore este istovit de puteri. La fel e greu și pentru ofițer, care trebuie să observe cu precizie orice încordare și mișcare falsă a elevului său. Mai ușor ar face exerciții în fiecare zi cu o mie de soldați dresați decât trei ceasuri cu puțini recruți. Dar când aceștia, în urma unui exercițiu neconținut se familiarizează cu orice comandă, ei pot răspunde nu numai acurat dar și imediat la cele ce au auzit, pentru că ei n'au nevoie să analizeze întreaga materie. A intrat în obișnuința lui și un anumit sunet pune în mișcare un anumit deport de răspunsuri automate; și această se face fără o încordare specială a voinței sau a atenției. Se cruță energia nervilor, și ceea ce-i mai însemnat, soldatul va asculta fie-că e mânat de frică sau înconjurat de împrejurări distractive.

Măsura în care obiceiul poate deveni automatism se vede din istoria unei tinere fete care acompania și cânta la o bucată muzicală foarte grea. Membrii familiei au observat că ea cânta fără greșeli și că toată vremea a fost într-o stare de enervare mare. Când a terminat de cântat a izbucnit în lacrimi, și apoi s'a observat că atențiunea ei fusese tot timpul îndreptată la durerile de moarte ale iubitelui ei canar (o pasere). Ea uitase pe deplin de știința sauarta jocului. Obiceiul sau deprinsul o făcuse să cânte; atenția-i era în altă parte.

VEACUL NOSTRU E NERVOS

Noi trăim într'un veac de nervozitate. Se observă o dispoziție spre încordare și supra încărcare. Metodele ușoare de comunicații dintre un loc cu altul aduc idealuri noi atât stăpânului cât și servitorului, patronului și muncitorului, și se așteaptă mai mult pentru un timp dat. Dacă slujbașul nu găsește metode mai ușoare, de a-și face lucrul său, de cât a știut înainte, el este silit să se folosească de rezerva sa de energie nervoasă de a face aceea ce nu e deprins să facă. Cu timpul, această încordare devine obișnuită; deși nu folositoare, întrucât pare că nu lucrează dacă nu lucrează cu încordare. În acelaș timp dacă el e conștiincios, el va observa că nu îndeplinește cât ar trebui. Această dublă folosire a energiei sale nervoase, dacă nu se intervine, aduce slăbirea puterilor nervoase și distrugerea.

Greutatea constă adeseori în aceea că în loc de a domni toate amănuntele ocupațiunei sale pe care o repetă într'una este obligat a le da acciaș atenție ca și la început. El nu observă că nu numai la

amănuntele vechi ale unui lucru se poate obișnui, ci și la metode noi de a se apropia sau a le ataca, o nouă datorie. *Graba* este întotdeauna un lucru dorit; dar *pripa* niciodată. Graba se poate dobândi în proporția cum stăpănim lucrurile care le facem, altfel nu.

LEAȚI CÂNTAREA LA PIAN SAUSCRIEREA LA MAȘINĂ

Unul poate să-și memorizeze bucăți sau scrisori până ce va deveni cărunt și niciodată nu se va familiariza cu claviatura. Unicul mijloc de a stăpâni este de a întrebuița timp și atenție pentru exercițiile cari n'au alt scop decât să-l familiarizeze pe unul cu claviatura. Claviatura trebuie să devie o obișnuință; ea trebuie să devie o întindere, ca să zicem așa, pe creier. Numai atunci poate fi întrebuițat instrumentul pentru un avantaj real, și atenția să fie lăsată liberă pentru ritm, fraze etc.

Când copilul învață prima dată a umbla se face o procedură foarte conștiincioasă. E departe de a fi obișnuință, El trebuie să-și îndrepteze întregă atenție asupra acestui singur lucru. Dar cu cât trec anii umblând, această devine obișnuință, în cât pentru cei sănătoși devine aproape un lucru sub-conștient. Și că acest umblet automat recere mai puțină energie decât dacă s'ar face fiecare pas în parte cu atențiune se poate vedea din faptul că dacă mergem mai mulți kilometri socotind fiecare pas, ne vom obosi.

OBIȘNUINȚA ȘI FAPTELE PERSONALE

Obiectul se manifestează în mod particular în purtarea personală, în felul de a se îmbrăca, tonul și accentul vocii, etc., etc. Precum zice poetul; „Obișnuința trădează adeseori pe om.” Umblarea (pășirea) e fină la unii și îndemânică la alții, în mare parte, din cauza obișnuinței deprinse încă de tânăr sau din pruncie. Accentul corect al unei limbii străine este arareori deprins după vârsta de 20 ani, pentru că el s'a obișnuit la sunetul limbii materne, pecând altele îi sunt străine și neplăcute. Obiectul de a se îmbrăca murdar numai arareori se schimbă după 20 ani, pentru că indolența minții, prejudițul, rezistă la sugeriunile făcute de îmbrăcămintea mai curată a altora. Dacă cineva, în tinerețe, este murdar în ce privește îmbrăcămintea și purtarea, poate fi sigur că va fi murdar și mai târziu, pentru că obișnuirea produce o plăcere pentru faptele sevârșite.

Cu privire la partea pozitivă a acestui subiect Scripturile ne spun: „Invață pe copil calea, pe care trebuie să umble; și când va îmbătrâni nu se va abate dela dânsa.” (Proverbe 22 : 6.) El nu se va abate dela această cale. pentru că această îi va fi mai ușoară, care recere mai puțină muncă și, deaceea, de preferat.

În legătură cu aceasta credem potrivit să cităm un pasaj dintr-o revistă seculară, unde unul ce se ocupă cu chestiunea minții scrie:

„Deci lucrul principal în toată educația, este de a face din sistemul nostru nervos un aliat al nostru și nici decum un dușman. Trebuie de adunat și capitalizat cunoștințele noastre, și să trăim comod din interesele capitalului. În scopul acesta trebuie să facem automat și să ne deprindem cât se poate de curând, cu îndeplinirea lucrurilor din mâni cât se poate de ușor, și să ne păzim de a merge pe drumuri care ne pot fi disavantajose, ca de boală. Cu cât mai multe amănunte din viața de toate zilele reușim a le face prin un automatism, cu atât mai mult puterile superioare ale minții noastre, vor fi scutite de muncă și libere pentru ocupațiuni mai importante. Nu e fință mai de compătimit decât aceea, la care nu e nimic obișnuit, ci nehotărâre, și pentru care... faptul de a bea un pahar, de a se scula de pe scaun și a merge la dormit în fiecare zi, precum și începutul oricărui lucru cât de mic, oferă un subiect de exdresione a gândirei voite. Jumătate din timpul disponibil a unui astfel de om se pierde cu hotărâri, o regretre, sau cu lucruri care ar trebui să fie așa de înrădăcinate în el, încât în mod practic să nu mai aibă de gândit la ele.”

Pentru partea negativă a obișnuinței Scripturile pun întrebarea: „Poate Etiopianul să-și schimbe pielea, sau leopardul petele sale? atunci ve-ți putea și voi să faceți bine, voi cei ce sunteți deprinși a face răul.” (Ieremia 13 : 23.) Pielea Etiopianului precum și petele leopardului se pot schimba cu ajutorul unei soluțiuni chimice puternice, dar va fi foarte greu pentru Etiopian și leopard. Dar, de sigur, aceștia sunt numai tipuri de imperfecțiuni înăscute. Omul nu poate stărpi imperfecțiunile sale prin negarea lor sau vreun altfel de sistem de perfecționare proprie. Dar la timpul său Dumnezeu va șterge toate petele murdare ale păcatului obișnuit, dacă individual își va îndrepta fața dela dânsul și se va folosi de privilegiile împărăției lui Mesia.

Într'un alt pasaj luat dintr'un număr mai vechi al *Turnului de Veghere* citim :

„Cetitorule, păzește-te de obicei! Obiceiul este cel mai însemnat cuvânt ce se găsește în dicționarul englezesc. Luați un artist și lăsați-l să-l scrie (obiceiul) cu litero de foc și atârnați-l pe părțile camerei voastre, unde dormiți, așa că când vă culcați și când vă sculați să vă prindă privirea și de unde de odată cu răsărirea soarelui se vă saluto. Citați-vă la el până este adânc săpat în sanctuarul sufletului vostru, unde lampa vieții poate arunca asupra-i lumina. Obișnuința va fi blestemul sau binecuvântarea voastră; o veți cuceri, sau vă va cuceri. Astăzi ea vă poate transforma într'un sicofant sau principe al libertății. Astăzi sau îți încingi sufletul cu lanțuri de grije sau îți faci un car care te va duce la paradis. Obișnuințele bune pot produce emancipare cum cele rele sclăvia și mizeria. Unul poate, în mod hotărât, să-și formeze obișnuințe de cinste, curățenie, credință, până ce va respira aerul divinității ca și cel cu care s'a născut; precum eventual el devine un expert și măstru al molodiei, printr'un exercițiu neconținut de ani.”

„Puterea obișnuințelor e de sigur mare, fie pentru bine sau rău, dar să nu uităm că voința omenească, fie ea cât de tare poate ajunge la punctul cel mai înalt și la rezultatele cele mai bune numai dacă este pusă sub disciplina lui Christos, pentru a fi învățată de Dumnezeu.”

FOLOSUL OBISNUINȚEI PENTRU NOUA CREATURĂ

Dar cineva poate observa: Ce are aceasta de a face cu noua creatură? Răspunsul e că este de o importanță vitală pentru omul cel nou. Mai întâi, că

ea poate fi aplicată la îndeplinirea datoriilor noastre zilnice, care trebuie făcute ca *Domnului*. (Corinteni 10 : 32.) Și al doilea, noi o putem aplica la felul nostru de a gândi, care este de o însemnătate foarte mare în pregătirea sau nepregătirea noastră pentru locuința cerească. — Filipeni 4 ; 8.

La începutul vieții noastre creștinești noi ne găsim în stăpânirea unei anumite cantități, sau obiceiuri, din care partea cea mai mare sunt rele, sau cel puțin nefolositoare needificatoare. Unele din ele pot să apară bune înaintea lumii dar fac o față mizerabilă în lumina bunătății glorioase a lui Dumnezeu ce strălucește prin fața lui Isus Christos. E datoria noastră ca administratori ai influenței noastre și ale puterilor generale să grijim ca să avem mila lui Dumnezeu care să ne ajute să observăm obișnuințele rele ale minții și corpului, și de a stăruj să înlocuim răul cu binele. Deoarece nu suntem puși la încercare pentru folosul (Eficiența—iuțimea), ci pentru credincioșia noastră, credința se va arăta nu numai în a voi ei a face lucrurile plăcute lui Dumnezeu. — Filipeni 2 : 13.

Folosul nostru, influența noastră, talentele noastre în general, astfel pot fi perfecționate și mărite. Dacă ne simțim stăpâniți de o tendință generală spre *îndoială*, noi putem și trebuie să cultivăm *încrederea*. Și nu numai astfel de credință care este *silită* să facă lucrul cel mai mic, ci credință care triumfează asupra desnădejdiei și care „se încrede lui vie ori și ce.” Presupunem noi că ființele perfecte din cer au obișnuințe de îndoiele; trebuie ele se șadă și să admire în fiecare zi ori de Dumnezeu este așa de bun ca și Cuvântul Său? De sigur nu. Credința care câștigă victoria este aceea de a ruga pe Tatăl ca să ne deie mai mult din spiritul sfânt și din înțelepciunea sa cercască să ne pregătească pentru locul care-l crede mai bun și care poate fi crezut, că „el va desăvârși lucrul bun ce l-a început în noi.” — Filipeni 1 ; 6.

ASCULTARE, STĂTORNICIE, DRAGOSTE

Dacă avem un obicei natural spre *neascultare*, trebuie să cultivăm *ascultarea*. Dacă simțim în noi dispoziția de a ne ridica în continuu în contra lucrurilor cari s'au dovedit dinainte a fi de origine dumnezească sau binefăcătoare pentru noi, trebuie să stăruim ca să devenim ascultători până ce aceasta va deveni pentru noi din ce în ce mai ușor. La început aceasta, poate recere multă stăruință și atenție, dar va fi apoi cu atât mai ușor; întocmai cum se recere o putere mai mare pentru a porni o mașină decât se cere când e în mișcare. Dacă, din întâmplare noi permitem ca unele drepturi ale noastre să fie pierdute pentru a exercita ascultarea, aceasta va fi de o valoare cu mult mai mare decât cutare lucru neînsemnat ce l-am pierdut.

Dacă noi suntem, din obișnuință, înclinați spre *discurăjare* trebuie să cerem ajutorul Domnului pentru a cultiva *statornicia*. Discurăjarea este una din cele mai puternice arme ale marelui dușman. Dacă poporul Domnului stă în continuă discurăjare poate fi sigur că dușmanul ajunge scopul său.

Dacă simțim în noi *răceală* sau *ură*, trebuie să ne deprindem la *căldură* și *iubire*. La început ne vom simți neîndemânateci, dupăcum se simțe tinerul recrut, dar dacă vom stărui a dobândi mintea lui Christos în chestiunea aceasta, în curând vom deveni experți pânăce, în loc de a ne încălzi prin încordări mari, la diferite ocazii, aceasta va fi o obișnuință a minții patentată. Iubirea noastră nu va fi constrânsă sau exclusivă, ci genială și incluzivă pentru toți. Noi nu putem face nimic dela noi în această privință, dar putem totul prin Christos care ne întărește. — Filipeni 4 : 13.

SIMPATIE, RECUNOSTINȚĂ, BUCURIE

Dacă suntem *nesimțitori*, trebuie silită *simpatia* să curgă în vinele noastre. La început va părea neîndemânatic și nebunesc, dacă ne-am obișnuit a privi toate prin prizma stoică sau cinică. O peniță muiată în cerneală neagră și apoi muiată în cea roșie, la început va arăta hotărât semne sau urme de cerneală neagră, dar în fine va da o culoare curat roșie. Deși mintea noastră, cândva a fost umbrită de lipsa de simțuri, totuși poate deveni caldă și vibrantă de cea mai *gingașă simpatie* dacă vedem idealul nostru în Domnul nostru și ne silim cu ajutorul lui să fim asemenea lui.

Ingratitudine? Recunoștință! Lumea întreagă, datorită în mare parte ignoranței, este nerecunoștoare. Ungerea ochilor noștri cu oleiul adevărului, ne descopere adevărata noastră situație și noi devenim de fapt „pierduți în admirație, dragoste și apreciere”, exclamând: „eu sunt o minune a harului!” Nerecunoștința ucide și măduva din oase. Recunoștința mărește căldura și plăcerea de a trăi orișunde. Se înstrâmbă sau bosâmfleă ingerii? Țipă ei că nu sunt arhangheli? Nici decum. De aceea „fiți mulțumitori.” — Coloseni 3 : 15; Psalm 100 : 4, X X X

Suntem noi încăpăținați și răspingători? Avem nevoie de bunătața feței, a tonului și a accentului în voace. Unii sunt pe dinafară plăcuți și amabili, cari au deprins numai forma. Pe de altă parte sunt unii cari au un suflet plin de har, dar la cari exteriorul ascunde sentimentele adevărate. Unii, înainte de a veni în atingere cu Domnul, au avut un glas grosolan și neplăcut și nu văd cum glasul acesta întrebuintat și acuma le răpește talentul cel mai prețios — influența lor personală.

GENEROZITATE, INDESTULIRE, MILĂ

Dacă suntem egoiști sau sgârșiți trebuie să ne silim a fi darnici până ce *generozitatea* a intrat în obișnuință. Noi trebuie să fim generoși nu numai cu mijloacele care ne stau la dispoziție ci și cu timpul și puterile noastre; cu „un cuvânt la timp.” (Proverbe 15 : 23) Dărnicia, la început, poate va tăia în carne vie, dar când ne aducem aminte marea iubire a Tatălui din cer, cu care ne-a iubit pe noi, în adâncimile fără fund în care eram aruncați, când n'am meritat nici cea mai mică parte din ea, noi nu putem cere să fim meschini sau sgârșiți. Solomon zice: „Unul împarte, și mai avut încă se face, altul oprește mai mult de cât se cuvine, dară numai spre lipsa sa.” (Proverbe 11 : 24) Un filosof păgân a zis cu mai multă intenție bună decât cu precizie: „Numai acele lucruri pe cari le-ai dat vor rămânea cu tine.”

Suntem din natură nemulțumită? Trebuie să ne deprindem „de a fi mulțumiți cu ce avem.” (Filipeni 4 : 11) Mulțumirea este o hotărâre pacinică de a te bucura de ceace Tatăl îți dă.

Dacă suntem *cruzi*, abuzând de cunoștințele, sau experiența noastră superioară, sau de poziția noastră spre durerea și apăsarea altora, avem nevoie de balsamul gingaș al *milei*. Mila când e forțată, nu i-se șade, dar când devine o obișnuință, „atunci calitatea milei nu este sforțată — ea picură ca și roua cea plăcută din cer.” De fapt, mila nu poate fi mulțumitoare dacă nu vine dela sine.

Dacă calea noastră e stăpănită de *încetineală*, avem nevoie de *înșcală*. „Fă cu toată puterea ce îți este la îndemână.” (Ecclesiastul 9 : 10) Dacă suntem obișnuși a neglija datoriile noastre, această nu numai face să pierdem multe ocazii de servicii, dar veștezește și conștiința noastră. Putem noi sta la îndoială că Dumnezeu nu ne va ajuta în privința această, dacă-l rugăm cu credință și facem tot posibilul pentru a colabora cu El?

SINCERITATE, CUMPĂTARE, CHIBZUINȚĂ

Avem nevoie de franchetă, sinceritate, dacă simțim că faptele noastre sunt uneori ipocrite. Poate trebuie să ne convingem mai întâi dacă purtarea noastră este reală și corectă. Nu că nouă ca la creaturi noi suntem lipsiți de hotărârea de a face voia Domnului ei, hotărârea noastră poate să părească drumul menit și purtarea noastră să fie răcită de considerații egoiste până ce noi ajungem de mărturisim un lucru și facem altul. Ipocriții aproape s'au înșelat deși nu cu totul întotdeauna ei pe sine înșiși, într-o măsură. Nu se înșeală numai în ce privește comiterea de nedreptăți, dar ei sunt adeseori înșelați de

sofisteriile cari li fac să creadă că făcând rău pentru scopuri folositoare, este un lucru justificabil. Dovadă sunt puterniciile din zilele lui Isus. Noi știm că ei făceau aceasta și, știm că ei erau ipocriți. — Matei 23 : 13-33; Luca 11 : 37-54.

Pe de altă parte, risipa trebuie să fie înlocuită prin cumpătare, mai cu seamă, cu privire la averea personală. Deși Isus a fost darnic el n'a fost risipitor. În privința această el a urmat pe Iehova, care împrăștiie lumina soarelui în mod darnic, chiar prea darnic; dar nimic nu risipește. Oricât de *zgâr-ciți* să fim noi după natură, spiritul sfânt ce locuiește în noi de sigur ne va face să fim trezi. — 1 Timotei 2 : 9; Efeseni 5 : 4.

Dacă suntem selavi ai neglijenței trebuie să cultivăm *precauțiunea*. Metoda de a nimeri sau nu în facerea lucrurilor poate să fie mai plăcută cărnei, dar dacă această se face pe calea apucată a creștinului, această înseamnă că noi nu vom „nimeri“ în ce privește poziția la care am fost chemați. Lucrurile ce le facem cu toate puterile noastre și cu îngrijirea și zelul cel mai mare, sunt încă neînsemnate și puține; de aceea e nevoie de o precauțiune cât mai mare posibilă. Precauțiunea poate fi, prin natură, străină de noi, în special dacă e aplicată la influența personală, dar ea poate fi desfășurată din ce în ce mai mult, dacă căutăm ajutorul Domnului.

PLĂCERE (SUAVITATE), RĂBDARE, PRECIZIUNE

Dacă suntem *nerușinați*, din lipsa de creștere cum cade sau în urma unei creșteri rele sau ale influențelor subversive din zilele noastre, avem nevoie mai mult de „ungerea ce vine dela Dănsul.“ (1 Ioan 2 : 26) împreună cu *suavitatea* și *modestia* ce rezultă din ea. Nerușinarea este un semn caracteristic al timpului ce trăim. Orișice e batjocurit, huiduit și caricaturat. Nimic nu se respectă, nici persoana proprie. A vorbi rău de autorități (2 Petru 2 : 10; Iuda 8) e la ordinea zilei. Din cauza acestei influențe din afară, fii Domnului trebuie cu cea mai mare îngrijire să se ție de regula de aur.

Nerăbdlător? Avem nevoie de răbdare. La început va fi greu, dar cu o stăruință neîntreruptă în legătură cu mult spirit sfânt, ea va deveni obișnuință. Oare ingerii din cer rabdă cu conștiință trecerea veacurilor? Oare se agită și fierbe sângele în ei gândindu-se la îndeplinirea planului lui Dumnezeu?

Dacă nu suntem acurați, trebuie cu timpul să cultivăm și să repetăm *preciziunea*, până ce metoda noastră de a ne face o dătorie va fi colorată de această calitate a minții. *Nepreciziunea* zace la rădăcina multor greutăți de azi în lumea industrială. Ea produce lucru inferior și face să scadă producția pe

toate liniile. Lucrul Domnului este desigur demn de cea mai mare atenție, pe care i-o putem arăta.

Dacă avem obiceiul de a lucra *încet*, avem nevoie de o *grabă* mai mare. Dar după cum am observat, graba se poate dobândi numai prin stăpânirea deprinderilor mici și potrivite. Un observator a mers așa departe că a zis: „Nimic bun nu se poate face, ce nu e făcut în mod *înconștient*“.

Dacă, de obicei, suferim de o *pricipire* nervoasă și observăm că ne grăbim cu nervozitate — îndată ce am început lucrul — trebuie să cultivăm *judecata*. Să ne aducem aminte că Dumnezeu nu e în *pricipă* și că a întrebuițat secole întregi pentru un lucru, care noi l-am fi crezut gata într'o zi.

OMORĂREA FAPTELOR TRUPEȘTI

Dacă suntem stăpâniți de sensualitate fie într'o formă mai vulgară sau mai fină, Apostolul ne sfătuiește următoarele: „Să gândim la cele de sus“. (Coloseni 3 : 2) Ele (gândurile) nu trebuie să plutească ca un balon de jucărie. Ele trebuie înălțate cu o stăruință și grijă harnică prin forțarea voinței, și cu multă rugăciune. Ele vor cobori iarăși jos, dar trebuie silite iarăși sus — către lucrurile cerești — până ce, în fine, prin *obișnuință*, vom căpăta *mintea spirituală*. Aceasta înseamnă, că noi într'adevăr preferăm a ne gândi asupra lucrurilor spirituale și cerești și a nu ne simți bine cu cât ne depărtăm viața dela Domnul.

Noi gândim cele trupești, atunci dacă, după ce ne-am împărtășit cu spiritul sfânt, permitem ca inelinațiunile naturale să ne stăpânească și să hotărască drumul nostru. Aceasta e calea care conduce la moarte. Suntem cu mintea spirituală dacă întrebuițăm în mod diligent mintea și spirirul nostru în a exercita în mod onest atributele nobile ale spiritului arătate nouă prin Cuvântul Domnului. „Căci dacă vețuiți potrivit cărnii, aveți să muriți; iar dacă în virtutea spiritului omoriți lucrurile corpului, veți fi în viață“. — Romani 8 : 13.

Trebuie putere ca să-ți crești
Pontru serviciu modern, ai tăi creeri strămoșești;
Să lași greutatea de nenumărați ani
Metode, idei și obiceiuri a altor oameni;
De-a reținea înapoi cu o mână și de-a sprijini
Cu cealaltă slabii pași la orico voești a ști.
Trebuie putere să duci o viață droaptă
Cu învățătura ce ai primit și s'o păstrezi intactă;
Rezistând inerției ce-atrage înapoi,
Dela încercări noi la calea vechiului obicei.
Esto așa de ușor de a pluti înapoi — de a cădea,
Așa de greu de a trăi așa cum ai vrea!

„Trebuie atâta putere să trăești unde aparții,
Când alții cred c'a urma dropt nu poți să fi;
Iubiți po cei ce vă iubesc și de la care
O aprobare vă este o plăcere.
A suferi această greutate și a continua într'una
De a trăi în credința voastră bine — greu; Una.
Numa: curaj. Dar ne'nsoamnă a fi înimos
De n'ai putere de a-to apăra de un rău odios;

Curaj de a continua întreaga viață,
De a te opune unui creier — fără ideii mărețe.
Este un pericol riscant de-a merge singur și'n libertate
De drumul ușor, obișnuit, departe.
Și o durerea de-a lovi în acei ce-i iubesc
Când iubirea află adevărul, și adevărul se'nalță'n naltul ceresc.

Dar cel mai mare curaj ce omul l-a arătat
Este îndrăzneala de a lucra și a gândi ne'nfluențat.
Intunecoase sunt camerele neluminate ale spațiului clar
Unde lumina nu află fețe oglinditoare și se re'ntoarce 'nzădar,
Lumina mare a soarelui nostru și albastrul cerului senin
O datorim ceței, pulberoi ce plutesc prin aerul fin.
Și'nțolepciunea noastră bogată, pe care o acumulăm
Lucește dela o mie de lucruri pe cari nu le cunoaștem;
Dar pentru un *cuget nou* — trebuie curaj îngrozitor

Precum a pus Columbus pe-al lumii răzor.
Pentru a *cugeta* — trebuie anumit curaj — și de a *păși* —
Încearcă — recore toată puterea ce-o poți ști.
So recero o mare dragoste pentru un suflet omenesc
De a trăi în afară de ceilalți, unde alții nu viețuesc.
O dragoste ce nu-i ușoară, nu e mică,
Ce nu-i pentru unul sau doi, ci pentru toți se ridică.
Iubire ce poate răni iubire, pentru un scop mai preaslăvit.
Dragoste ce poate lăsa dragoste, deși: sufletu-i măhnit;
Dragoste, ce poate pierde dragoste, familie și — amici
Și să trăiască statornic, iubind cu ea în veci.
O iubire ce nu cere răspuns, ce poate trăi
Mișcată de o față ce arde, fără moarte de-a o feri,
Iubire, putere și curaj; curaj, putere și iubire —
Eroii de ori și când se bazează pe a lor preamărire.

Watch Tower — 1 August 1920.

A BINECUVÂNTA PE DUMNEZEU ȘI A BLESTEMA PE OAMENI

„Dar limba nimenei dintre oameni nu poate să o domoliască; este un rău fără încetare, plină de venin aducător de moarte: Cu dânsa binecuvântăm pe Domnul și Tatăl și cu dânsa blestămăm pe oameni care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu; din aceiași gură iese binecuvântare și blestem. Nu trebuie, frații mei, ca acestea să fie astfel!“. — Iacob 3 : 8-10.

CESTE cuvinte ale Apostolului inspirat sunt adresate către „frați“ — nu către lume. De fapt, întreaga Epistolă este adresată către biserică. Faptul, că deschizând-o Iacob se adresează celor „douăsprezece seminții cari sunt împrăștiate în tot pământul“ nu stă în contră cu aceasta. Trebuie să ne aducem aminte că la început marele Legământ sau promisiune a lui Dumnezeu făcută lui Abraam aparținea celor douăsprezece seminții ale lui Izrail, adevărată seminție a lui Abraam. Deci, prin moștenire naturală, oferta sau propunerea lui Dumnezeu de a binecuvânta lumea aparținea Izrailului natural, ca instrumentul divin, dacă s'ar fi supus condițiilor dumnezeiești. Dar una din aceste condițiuni era că ei trebuiau să aibă *credința lui Abraam* și să nu se considere seminția promisă a lui Abraam fără această credință deoarece Abraam avea să fie Tatăl celui Credincios.

Domnul nostru și Apostolii, în Noul Testament, arată lămurit cum și de ce Izrailul natural, ca o națiune, a fost lipsit de moștenirea prevăzută prin Legământ. Apostolul, ilustrând promisiunea cu o tulpină, și zice că multe din ramurile naturale au fost rupte — partea cea mai mare — și că la Prima Venire s'a găsit numai o rămășiță mică care avea credința lui Abraam și cari erau primiți de Domnul nostru ca membri ai Casei Fiilor. — Ioan 1 : 12.

Apostolul zice mai departe, că respingerea celor necredincioși din Izrailul natural a lăsat drumul deschis pentru a oltoi în locul ramurilor rupte alții dintre păgâni, ce au credința lui Abraam. Și noi vedem, că aceasta a fost opera Epocii Evanghelice — de a oltoi în tulpina originală a promisiunii credincioși dintre păgâni, cari odinioară erau fără Dumnezeu și n'aveau speranță în lume, străini de comunitatea lui Izrail, dar acum s'au apropiat — unit cu Christos și prin dânsul s'au unit cu tulpina promisiunii lui Abraam și sunt moștenitori ai tuturor bogățiilor, grăsimii și mustului ei. — Efeseni 2 : 12, 13; Romani 11.

Astfel noi vedem că acești Izraeliți spirituali devin adevărații Izraeliți, din punctul de vedere divin,

actualii moștenitori ai Legământului sau promisiunii lui Abraam. Deși noi vedem că în acesta se mai cuprind și se vor îndeplini pentru seminția naturală a lui Abraam anumite promisiuni grațioase pământeste, totuși ei au pierdut, ca națiune, ca un popor, marele Preț. Precum declară Apostolul, „Izrailul nu dobândi ceea ce a căutat; dar cei aleși dobândiră, iar ceilalți fură învățoși“. — Romani 11 : 7.

Așa dară, cele „douăsprezece seminții“ ale lui Izrail au avut promisiuni cari nu se referă numai la ei, ci mai cu seamă la Izrailul Spiritual, pentru care ei au fost un tip. În același timp, alegerea originală sau predestinarea lui Dumnezeu, cu privire la Seminția lui Abraam, că vor fi 144,000 sau 12,000 din fiecare seminție, există încă; și că, prin urmare, fiecare ce a fost primit dintre păgâni, și a fost oltoit în tulpina promisiunii lui Abraam, este socotit ca ținând locul unui ram rupt din vre-una din cele douăsprezece seminții.

Cu timpul ce Epoca Evangelică își va fi terminat opera sa, se va fi găsit un Izrail spiritual — „o preoțime regală, o națiune sfântă, un popor ales“ — mărturisind măririle Aceluia care i-a chemat din întunecul la lumina Sa minunată. Nici cu unul mai mult sau mai puțin decât numărul original, ales, predeterminat, nu va fi. În locul fiecărui Izrail natural care a fost „rupt“ va fi „oltoit“ altul dintre păgâni. Tocmai în felul acesta este arătată Biserica în Apocalipsul 7 : 3-8. Iar despre sigilarea Bisericii se vorbește că va fi un anumit număr din fiecare seminție, cu observația că toți aceștia vor fi sigilați pe fruntea lor, prin care se vor putea cunoaște.

SF. IACOB S'A ADRESAT IZRAILULUI SPIRITUAL

Deci, și Epistola lui Iacob trebuie înțeleasă ca adresată acestor Izraeliți adeverați, oltoți în tulpina promisiunii, și cari țin locul Izraeliților naturali, și la aceasta se potrivește cuvintele Apostolului Pavel; „Nu sunt toți aceia Izraeliți cari sunt din Izrael.“ (Romani 9 : 6-7.) Și iarăși: Nu este evreu acela care e evreu din afară, nici nu este tăiere împrejur aceea care este făcută în carne; ci evreu este acela care

este în ascuns, iar tăiere împrejur este cea a inimei." (Romani 2 : 28-29.) Și iarăși, cuvintele Domnului ce le adresează către biserică: „Cunosc defăimarea acelor care se zic pe sine că sunt Iudei și nu sunt, ci Sinagogă a Satanei.” — Apocalipsul 2 : 9; 3 : 9.

Domnul nostru face aceeași deosebire între Izraeliții naturali și adevărați: Când a primit pe Nathaniel, El a mărturisit: „Iată, un Izraelit într'adevăr.” Aceste două Izraeliți, după carne și după spirit, au fost tipificați prin *Issac* și *Ismail*: și iarăși, după cum spune Apostolul, în *Iacob* și *Esau*. (Romani 9 : 8-13, 22-23.) În amândouă cazurile moștenitorul promisiunii a fost cel mai tânăr, arătând prin aceasta că Izraelul Spiritual se va desvolta după Izraelul natural, și va lua locul său de moștenitor al binecuvântărilor principale amintite în Legământul Original. Totuși, trebuie să ne aducem aminte, că o binecuvântare s'a dat în amândouă cazurile și fratelui mai mare, în *tipuri*; și același lucru este și în *antitip*. Deși Dumnezeu a hotărât pe *Christos* se fie moștenitorul tuturor lucrurilor, și-a numit Biserica de mirieasă a Sa, ca să moștenească toate împreună, totuși el a grijit ca din aceste să decurgă o binecuvântare seminției pământești, și prin ei tuturor familiilor de pe pământ. — Romani 11 : 26-33.

După ce am stabilit în mod definitiv, că Apostolul se adresează către biserică, să examinăm următoarea declarație a textului nostru, și să căutăm a dovedi în ce mod poate fi înțeles; hotărând aceasta, că dacă vom afla că într'un anumit sens sau grad, el se referă la noi în mod individual, atunci, de sigur, vom răspunde imediat la învățăturile Spiritului, și vom îndrepta o stare atât de rea.

CREȘTINIÎ CARÎ BLASTĂMĂ PE OAMENI CU LIMBA LOR

Noi putem vedea imediat cum înțelege Apostolul că oamenii lui Dumnezeu binecuvintează sau blastemă cu limba lor numele Său. Ei o fac aceasta prin rugăciuni; ei o fac aceasta prin cântece de laudă; o fac prin mărturisirea adevărului Său, și mărturisind bunătățile Lui din folosul lor. Într'un cuvânt, noi binecuvântăm pe Dumnezeu cu limba noastră prin preamărindu-l pe acela care ne-a chemat din întunecarea lumina Lui minunată.

Dar în ce mod înțelege Apostolul că Izraeliții spirituali blastemă pe oameni cu limba lor, și în stil atât de mare, și atât de general, de s'a cerut o muștrare publică? De sigur nici un creștin nu blastemă pe altul prin jurăminte și injurături profane! Dar nu există și alt mod în care limba noastră poate fi blăstăitoare sau injurătoare pentru alții? Să ne aducem aminte, că în veacul din urmă cuvântul „blăstămare” într'o anumită măsură și-a pierdut înțelesul lui original — *vătămare*, *păgubire* — și-a luat un înțeles nou, acela de a injura în mod profan. În limba grecească sunt diferite cuvinte pentru a exprima un blăstem, anume, *anathema*, și *anathematizo*, folosite de zece ori în Testamentul Nou, iar când se referă la o condamnare hotărâtă ca o vestețire sau blăstemare prin cuvintele *Kolara* și *Kataraoimai*, ceea ce înseamnă condamnare, a vorbi în contra, a vorbi rău de, a injura, a blăstăma. Ultimul cuvânt este întrebuițat de Apostolul Iacob; el vorbește cam astfel: Cu aceeaș

limbă cu care laudăm și cinștim pe Dumnezeu, injurăm pe ceilalți oameni, prin aceea că vorbim de rău, batjocorim, defăimăm, etc.

Totașă Domnul nostru, folosindu-se de acelaș cuvânt, a zis; „Binecuvântați pe cei ce vă blastămă (vorbește rău de voi).” Apostolul Pavel, folosindu-se de acelaș cuvânt, îndeamnă poporul lui Dumnezeu să „binecuvinteze și să nu blasteme” — să vorbească cât se poate de bine despre alții, dar să nu vorbească despre ei în mod vătămător. Iarăși, ni se spune că Domnul nostru a *blăstămat* (acelaș cuvânt grecesc) smochinul, zicând: „Să nu mai mănânce rod din tine în veac.” El l-a vătămat, a făcut o declarație nefavorabilă pentru dezvoltarea sa viitoare. La fel, Apostolul mărturisește că Evreii sub Lege erau sub *blăstăm* — nu că Legea era rea, dar, că din cauza nedesăvârșirii cărnii, Izraeliții au căzut sub *condamnarea* (blăstămul Legii.) El mai mărturisește, că „*Christos* ne-a răscumpărat (pe foștii Evrei) din blăstăm (osânda) Legii, după ce se făcu pentru noi blăstăm” — pătimind pentru noi toată osânda sau pedeapsa care o aplică Legea celui păcătos. (Galateni 3 : 10-13.) El descrie acelaș gând în legătură cu „blăstăm”, când spune că pământul pe care au crescut spini este „aproape de blestem”, nu gata pentru a fi profanat, ei pentru osândă, ca nepotrivit pentru cultivat, până ce nu vor fi arse și nimicite buruienile. — Matei 5; 44; Romani 12 : 14; Mare 11 : 21; Evrei 6:8.

Având, în felul acesta, înaintea ochilor, cuvântul real, și înțelesul lui, după cum e întrebuițat de Apostol, noi vedem că deși cuvântul *blăstăm* este o traducere exactă din original, tot greul constă în aceea că înțelesul lui a fost modificat în măsură mare, prin educația și întrebuițarea comună de astăzi. La fel și cuvântul *rău* și-a pierdut înțelesul său primitiv, și e întrebuițat aproape de toți în înțelesul de imoralitate, răutate, fără-de-lege; pe când la început putea fi folosit pentru a exprima ceva neplăcut, ce nu era bun, o nenorocire, ș. a. m. d.

NU EXISTĂ NICI UN RĂU LA CARE AR FI MAI MULT EXPUS POPORUL DOMNULUI

Considerând cuvintele Apostolului din acest punct de vedere noi vedem clar că îndemnul său se potrivește la creștinii de astăzi într'o măsură ce alarmează. Câți nu sunt care injură pe semenii lor cu aceeași limbă cu care laudă pe Dumnezeu. Nu cunoaștem alt rău la care ar fi mai expus poporul lui Dumnezeu, decât acesta. Pentru mulți a flecui este atât de natural ca și a respira. Ei o fac această în mod inconștient. Am cunoscut tocmă de aceia cari au luat cunoștință de învățăturile Scripturii în contra clevetirii și a vorbirii de rău, și cari erau în privința această atât de zăpăciți, și nebăgători de seamă la purtarea lor, încât mărturisiau groaza lor față de clevetire și în aceeaș respiraie chiar ei clevetiau. Amintim această ca dovadă că acest rău este atât de înrădăcinat în firea oamenilor căzuți, încât trece neobservat din partea multor creaturi noi ani întregi — și scapă îndreptarea spre dreptatea care o dă cuvântul Domnului, și pe care o dorește toți fii credincioși ai Domnului.

Multe sunt pretextele speciale de cari se va folosi o natură decăzută, în încercarea ei de a învăr-

toșa glasul conștiinței și de a menține întrebuințarea acestui canal al răutăților — mult după ce a fost scăpat de rele cari sunt mai puțin comune, mai puțin populare, și recunoscute mai de mulți ca păcătoase. §-1. Ea va zice, Eu nu voesc nici un rău nimănui, dar așa avea de spus ceva în privința această și nimic nu va părea așa de interesant prietenilor sau vecinilor mei decât ceva care conține un scandal mai mare sau mai mic în legătură cu aceasta. Dar vorbirea de rău, clevetirea, este în cazul acesta cel mai potrivit lucru pentru fiii luminei? Nici decum. De aceea Scripturile ne învață: „Vorba voastră să vă fie cum se cade sfinților;” „cuvântul vostru se fie totdeauna plăcut, cu sare dres, ca să știți cum trebuie voi să răspundeți fiecăruia;” „orice cuvânt rău să nu iasă din gura voastră, ci dacă este vre unul bun la clădirea trebuinței, ca să dea un dar celor care ascultă.” — Filipeni 1 : 27; Coloseni 4 : 6; Efeseni 4 : 29.

Dar clevetitorul sau făcătorul de scandal ori și cât ar rafina metodele și cuvintele, știe bine că scandalul clevetirii lui în loc să servească spre bine, spre întărire, este spre rău; că cel ce aude, silit de forțele firii sale căzute, se grăbește a comunica această clevetire mai departe; ori de-i adevărat sau nu, el nu știe și nici nu-i pasă de această. Această a aprins în sufletul său o flacără de sentiment carnal, care iese de pe buzele sale, pentru „a aprinde cursul firii” în alții, asemenea slabi prin cădere. Firea omului căzut se hrănește cu astfel de lucruri, simțindu-se mai liberi de a face această fiindcă își închipuie că în felul acesta ei fac morală, propovăduind în contra păcatului, și că prin discuții de felul acesta și denunțarea așa ziselor defecte ale altora ei amintesc fapte de care se îngrozește sufletul lor drept. Ah! sărmancele, slabele și căzutele judecăți omenești sunt foarte defectuoase dacă se neglijează sfatul celui dă Domnul pentru dreptate.

MULTĂ DISCUȚIE ASUPRA SUBIECTULUI DESPRE BOGĂȚIILE GRAȚIEI LUI DUMNEZEU

Cu privire la argumentul unora — și mai ales gândul lor — că dacă clevetirea ar fi eliminată pe deplin din convorbirea unui creștin, și că toți ar ține strict de cuvintele Apostolului: „Nu vorbiți rău de nime”, atunci nu ar avea mult de-a vorbi altele, noi răspundem: Oare nu s'ar putea vorbi între creștini mult asupra subiectului despre bogățiile harului lui Dumnezeu în Isus Christos, Domnul nostru, și cari sunt arătate în promisiunile peste măsură de mari și prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu? În aceste lucruri găsim ceace nu numai dă grație celui ce aude, ci dă grație și celui ce vorbește. Această aruncă binecuvântarea asupra fiecăruia, întrucât privește pe Creatura cea Nouă și ajută să nimicim firea cea veche cu dorințele ei rele, simțurile și apetiturile ei.

La această s'a gândit Apostolul, de sigur când a zis că poporul Domnului ar trebui să propovăduiască mai mult „laudele Aceluia care i-a chemat din întunec la lumina Sa minunată”.

Și o inimă plină de spiritul iubirii, spiritul lui Dumnezeu, spiritul adevărului, spiritul Mântuitorului de sigur va revărsa ceace este în ea, fiindcă „gura vorbește din prisosul inimei”. De aceea, o gură rea,

o gură care injură pe alții, fie pe membrii aliați ai „Corpului lui Christos”, fie pe cei cari sunt în afară de el, dovedește o inimă rea, arată că inima lui nu este curată. „Fericiti sunt cei curați cu inima, pentru că aceia vor vedea pe Dumnezeu”. — Petru 2 : 9; Matei 12 : 34; 5 : 8.

2. O altă seuză pentru flecărit asupra altor oameni aduc unii, zicând astfel: Eu pot vorbi asupra chestiunilor religioase către aceia cari au înclinațiuni spre religie, dar când convin cu oameni lumesti, sau cu creștini nominali cari nu arată nici un interes pentru lucrurile religioase, trebuie să mă acomodez și cel puțin să aud fleacurile și noutățile lor; iar dacă n-aș lua parte la aceste conversații, aș fi considerat un om curios, și societatea mea n'ar fi plăcută sau dorită. Da, răspundem uoi, dar această trebuie să fie una din semnele caracteristice ale „sfinților”. Ei nu trebuie să se deosebească nu numai de lume ci și de preinșii religioși. Religia lor nu trebuie să fie numai superficială, și numai într'o zi pe săptămână și sub anumite vestimente; ci trebuie să fie în inima, să fie în legătură strânsă cu toate faptele din viață, în fiecare zi și în fiecare moment. Dacă ar urma strict sfatul dumnezeesc atunci aceștia s'ar despărți de aceia cari acuma sunt prietenii lor și căror le plac aceste lucruri — oprite nouă cari am devenit fii lui Dumnezeu și cari am primit din spiritul Său ca fii, spiritul iubirei.

DRUMUL SPRE GLORIE, ONOARE SI NEMURIRE ESTE UN DRUM STRĂMT

Că Domnul a înțeles și a învățat că drumul spre glorie, cinste și nemurire este un drum strămt, se înțelege dela sine. „Dacă cineva dorește să fie învățecelul meu, să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să-mi urmeze”. Și iară — „Căutați să intrați prin poarta cea strămtă, pentru că strămtă este poarta și îngusta calea care duce la viață, și numai puțini sunt cei ce o află”. De aceea, dacă nu puteți fi un oaspe plăcut, unui vecin sau prieten din cauza că fiind creațiuni noi, credeți în Legea lui Christos, Iubirea, care „nu face rău aproapelui”, nici prin vorbă nici prin fapte — atunci, într'adevăr, aveți motiv să vă bucurați, pentru că voi suferiți puțin, aveți o pierdere, pentru Christos, pentru dreptate. Pierderea, la început, poate părea grea dar dacă o suferiți în numele lui Christos, ascultând de legea Sa dreaptă a iubirii în curând veți fi în stare a zice împreună cu Apostolul că astfel de pierderi sunt „neplăceri mici”, cari nu sunt vrednice de a fi asemăunate cu pierderea fericirii mari. — Filipeni 3 : 7, 8 : 2; Corinteni 4 : 17.

Aveți motiv să vă bucurați pentru că Domnul a promis că astfel de suferințe vor fi spre binele nostru. Tovărășia cu aceia cari nu caută să meargă cu mintea spiritului, ci pe drumul comun al lumii, este rușinos pentru sfinți, pentru aceia cari caută să umble cum spune mintea cea nouă. Ei stau cu mult mai bine fără acești tovarăși și prieteni lumesti, și cu cât se vor separa mai mult de aceștia cu atâta se vor apropia mai mult de tovarășia Domnului însuși și de Cuvântul Său, și de toți aceia cari sunt membri adevărați ai Corpului Său, și sub conducerea spiritului Său.

Cu aceasta se potrivește, ceeace mărturisesc Scripturile, prin atâtea cuvinte, că adică prietenia acestei lumi este dușmănie cu Dumnezeu. (Iacob 4:4) Dumnezeu a pus această chestiune, anume, într'un astfel de loc ca poporul Său să fie silit a alege, și să piardă sau prietenia și tovărășia divină, sau cea lumească; pentrucă astfel de lucruri care-i plac Domnului nu le plac lumestilor și acele cari plac lumii, faptele și gândurile rele, vorbirea de rău, sunt urâte în ochii Domnului, iar aceia cărora le plac aceste lucruri și le cultivă pierd tovărășia Lui — ei nu sunt aji spiritului Său. „Iar dacă cineva nu are spiritul lui Christs, acela nu este al Lui... — Romani 8:9.

3. O altă cale pe care oameni de altfel buni creștini evită această chestiune, și se justifică pentru această greșală a omeneirii, este că se mărginesc (după cum cred ei) la adevăr. Dar ei nu știu niciodată cât de adeseori firea lor iubitoare de fleacuri schimbă judecata lor, și-i face să recunoască ca lucruri adevărate acele despre cari au cunoștință puțină sau de loc. Și nici nu se silesc aceștia să știe mai mult, dupăce au pus în circulație fleacuri cu stampila adevărului pe ele. A le găsi neadevărate ar însemna că „ei sunt martori mincinoși“ și i-ar sili să-și îndrepteze minciuna. Mândria unei minți naturale respinge de a crede adevărul în astfel de împrejurări. Astfel un rân duce la altul.

CUM CEI STRICAȚI SE ÎNGRĂDESC INDĂRĂTUL CONȘTIINȚEI

Cutare va zice: „Oh, eu niciodată nu zic despre ceva că e adevăr, pânăce nu știu pozitiv că este adevărat — din observările mele proprii, din cunoștințele mele personale, etc.! Ceeace nu știu eu sigur că este adevărat, iau seama întotdeauna, ca se spun, că și eu am auzit-o așa și așa, sau mi s'a spus așa; de aceea eu nu garantez petru adevărul acestora. În felul acesta sunt sigur că întotdeauna mă voi feri de a vorbi rău de cineva“.

Poate nime nu se înșeală mai mult asupra acestui lucru decât dacă vorbește așa. Cei stricați se îngărădesc îndărătul conștiinței, și declară că e bine totdeauna de a spune adevărul, și de aceea nu se putea ca Dumnezeu să înțeleagă că a vorbi adevărul este o calomnie, ei că condamnând vorbirea de rău și calomnia, ca operă a cărnii și a diavolului, el va fi înțeles vorbirea despre ce este mincinos, neadevărat.

Aceasta este o mare greșală. O calomnie este tot calomnie, fie ia adevărată sau mincinoasă și e considerată așa nu numai în Legea lui Dumnezeu, ci și în legile oamenilor civilizați. E adevărat, în legea omenească, dacă s'ar duce un proces de calomnie, dacă s'ar dovedi că acuzele aduse de calomniator au la bază oare care fapte, aceasta probabil ar fi considerat de curtea cu juri ca o împrejurare ușurătoare, și probabil ar reduce foarte mult suma pentru pagubele suferite, impusă de judecată. O calomnie este expresia unei mărturisiri în scopul de a jigni pe altul, cu intenția de-a aduce vătămare altuia, ori de-i adevărată sau mincinoasă, și legile omenești sunt de acord cu legea lui Dumnezeu, că astfel de jigniri sunt rele.

Pe scurt legile divine și omenești sunt de acord că primul rău nu justifică pe al doilea rău. Legea

omenească zice: „Dacă s'a comis o nedreptate justiția este deschisă pentru cei atinși de a-și căuta îndreptarea sau pedepsirea rău făcătorului; dar celui atins să nu i să permită de a lua asupra sa îndreptarea fie prin asalt cu puterea fizică sau să se folosească de o armă mai fină, limba, pentru a nimici reputația cu stilul venimos al invidiei și răutății.“ E adevărat, unii calomniatori nu sunt judecați niciodată; e și adevărat, că, presa din Statele Unite adeseori scapă de pedepse grave pentru calomnie de gazete, prin pretextul, că ei nu publică defăimările din răutate, ei simplu ca titlu de noutate, care, dupăcum susțin ei, aparțin publicului, ca de exemplu când e vorba de politicianii cari caută simpatia poporului pentru a-și asigura viața lor publică. Apoi iarăși, oamenii publice știind că multe din mărturisirile mincinoase ale presei din opoziție vor fi socotite drept mincinoase, socot că e bine de a nu aduce pe calomniatorii ordinari înaintea curților. Urmare e că se ivește încetul cu încetul un mare număr de calomnieri printre popor și-și fac rău lor înșiși și așezămintelor lor publice; pentrucă amplouații statului și curților și oricare om de o autoritate cade în mâna astorfel de calomnieri (în general, credem noi, neadevărate și neintemeiate) își pierd influența lor asupra masselor de jos, cari în felul acesta zi pe zi devin mai jos, și pregătesc perioada de anarhie, despre care ne spun Scripturile că e aproape.

LEGEA ÎUBIRII PORUNCEȘTE SĂ „NU VORBIM RĂU DE NIMENI

Dar legea lui Dumnezeu, legea lui Christos, merge natural, mai departe și mai adânc în chestiunea aceasta, decât merg legile omenești; pentrucă ea n'are de a face cu oameni, ci cu „creaturile noi în Cristos Isus“ — transformate prin reînnoirea minții lor, și sunt sub Legământul special, și legate prin Legea Iubirii, care „nu face rău aproapelui său“, în nici o împrejurare, nici o provocare, ci, din contră, răsplătește „răul cu bine“; „cu binecuvântare, blăstămul“ etc.

Legea iubirii poruncește tăcere tuturor cari recunosc această Lege și pe Dătătorul ei, zicând, „nu vorbiți rău de mine“. (Titus 3:2.) Ea merge mai departe decât aceasta și se pronunță în contra gândurilor rele, presupunerilor rele, și criticilor rele în contra aproapelui. Ea declară că dacă iubirea umple sufletul nostru, ea nu numai va opri o purtare rea și cuvinte jignitoare, ci va preveni și gândurile rele. „Înbirea nu gândește ce este rău,“ Creatura nouă, dacă o are, nu poate fi convinsă de rău, decât prin dovezi indiscutabile. Într'adevăr, pentru a explica această chestiune și însemnătatea ei în ochii Lui, Marele Învățător mărturisește elevilor săi în școala Sa — „Cu judecata cu care judecați veți fi judecați.“ (Matei 7:1.) Și iarăși le zice El lor să se roage la Tatăl: Iartă greșelile noastre, precum iertăm și noi celor ce greșesc în contra noastră.“ (Matei 8:12.) Iarăși mărturisește El, dacă în sufletul vostru simțiți ură în contra altora, nici Tatăl cerească nu vă va ierta vouă. — Matei 18:35.

Ah, într'adevăr un Creștin după asemănarea lui Dumnezeu, un graduat al școlii lui Christos și pregătit de a învia pe alții, este unul care nu în-

mai în lăuntru său dar și pe dinafară este curat, separat, spălat prin apa învățaturii dumnezeiești, de josnicia, murdăria cărnii. El nu mai este sclav al păcatului, stăpânit de poftele și slăbiciunea cărnii decăzute și de spiritul lumii, care face să rodească nedreptatea — ura, mânia, răutatea, calomnia, hula. (Coloseni 3:8; 1 Petru 2:1-2) Din punctul său de vedere al aprecierii legii divine, Creștinul înaintat vede că în fața Domnului ura este *omor*, calomnia este *asasinare*, iar nimicirea bun numelui al vecinului este *tălhărie*, furt. Și aceste lucruri făcute în biserică de către creștini consacrați lui Dumnezeu, sunt un rău dublu — asasinarea și jefuirea unui frate. — Asemănă 1 Ioan 3:15 și Matei 5:21-22.

INIMA NATURALĂ ESTE INȘELĂTOARE ȘI DIN CALE AFARĂ DE REA

A exprima contra altuia o defăimare sau cuvinte de jignire, și apoi a zice: „Eu nu știu ori de sunt adevărate sau nu“, dovedește că cel ce vorbește astfel este stăpânit de un spirit rău și nu de cel a lui Isus Christos, spiritul iubirii — *el dorește să jignească sau să blasteme pe semenii săi, și caută ocazii pentru pornirea firei sale decăzute*. El se simte restrâns, întru câtva, de a mărturisi ceea ce știe că-i absolut neadevărat, dar îi place să vorbească de rău, și-i mulțumit să știe că le poate spune cu o dulceață a limbii sale, și deaceia vorbește chiar și de acele scandaluri despre cari nu știe ori de sunt adevărate, și cearcă să se seuze în felul arătat mai sus.

Intr'adevăr Scripturile spun cu mare forță că inima naturală este înșelătoare peste măsură și stricată afară din cale. (Ieremia 17:9.) Acei ce vorbesc astfel și cearcă în felul acesta să-și justifice purtarea lor rea, sau că n'au intrat niciodată în școala lui Christos, sau sunt încă copii, și nu știu că spiritul lor e acela al omorului, și nici decum al iubirii de frate. Oh! Dacă toți creștinii adevărați ar putea cunoaște scopul Legii Iubirei, în legătura ei nu numai cu Dumnezeu, ci și cu ceilalți oameni, cum șar înfrâna limbile și cum ar da atenție vorbirii. Precum a zis David: „Păzi, voi căile mele, ca să nu păcătuesc cu limba mea,“ Iar acela care-și păzește limba pune un detectiv asupra inimei sale și o poate cunoaște și stăpâni cum vrea, pentru că „gura vorbește din prisosul inimei.“ — Psalm 39:1; Matei 12:34.

Unica excepție la această regulă — „a nu vorbi rău de nime“ — ar face-o faptul când socotim o absolută necesitate de a face cunoscut răul — când descoperirea unui atare rău ar fi contrară inimei noastre, dar e făcută numai din nevoie — din dragoste pentru alții cari dacă n'ar fi informați, ar putea suferi rele urmări. De exemplu, legea țării cere ca, dacă știm că s'a făcut un omor, nu trebuie să se considere o calomnie, ci din contră o datorie de a face cunoscut celor în drept — reprezentanții Legii — *faptele* (nu *presupunerile* noastre) cari au venit sub observarea noastră. Asemenea, dacă știm de slăbiciunea unui frate sau surori, și am observat că un alt frate sau soră e pe urma de a fi adus într'o si-

tuație periculoasă, din cauza acestei slăbiciuni, e de datoria noastră să aducem la cunoștință individului sau adunării, care poate fi păgubită de pe urma acestui fapt, atâta cunoștință de *fapte* (nu *presupuneri*) cât pot fi necesare de a-i păzi în contra vătămării provenită din slăbiciunea numită. Dar acesta n'ar însemna că vorbim rău, ci, din contră, ar însemna că vorbim bine dintr'un motiv bun, cu intenția de a salva o parte de ispita extraordinară, și de a salva cealaltă parte de pericol. Dar înainte de a vorbi ceva asupra acestei chestiuni trebuie să ne convingem în mod pozitiv că motivul nostru de a vorbi este bun, și nu rău; că noi suntem pe cale de a întrebuița limba noastră pentru a binecuvânta și nu spre flecuire.

Isus a declarat că după porunca întâia și cea mai mare din Legea lui Dumnezeu, care cere să iubești pe Iehova, Dumnezeuul tău, urmează obligațiunea noastră față de alții: „Să iubești pe aproapele ca pe tine însuși“. (Matei 22:37-39) Desigur n'ați voi ca vecinul vostru să întrebuițeze creierul și limba sa în vorbiri de rău și calomnii în contra voastră, și nici voi să nu faceți acest lucru față de dânsul. Legea țării nu cere să spuneți nici un cuvânt mai mult decât ceea ce *știți* (din cele ce știți personal) în contra vecinului vostru; ea nu cere decât voi *presupunerile* și *combinațiile* voastre rele. Mai departe, legea Domnului poruncește că toți care țin Legea Iubirii să nu mărturisască un *suspect* singular în contra aproapelui; și dacă mintea cuiva e *silită* la bănneli în afară de cunoștința lui, prin combinația împrejurărilor, mintea cea nouă trebuie imediat, cu bunăvoința ei înăscută, să contrabalanzeze suspiciunea prin sugestuni de — posibil — rea informație sau interpretație greșită, și să dea întotdeauna celui vinovat în aparență beneficiul dubinului.

Cineva poate obiecta: „Oh! Eu nu pot să pierd niciodată atâta vreme cu aflarea *faptelor*. Viața este prea scurtă! Pentru că, n'aș lăsa timp pentru afacerile mele, dacă aș căuta cu îngrijire *faptele*, așa ca să vorbesc totdeauna din cunoștință și niciodată din auzite!“

Toemai așa! Iar lecția pentru voi ar trebui să fie: „Nu vorbiți rău de nimeni“.

1. Pentru că n'aveți timpul să cercetați faptele și foarte probabil n'aveți nici capacitatea de a judeca fără părtinire chiar și dacă ați avea *toate* faptele înaintea voastră.

2. Pentru că, dacă aveți spiritul lui Christos, iubirea locuind în voi cu bogăție, voi veți prefera de a nu spune nimănui, chiar dacă toate vă sunt cu desevărsire clare. Voi veți simți o groază față de aceasta cu atât mai mult cu cât faptele cunoscute sunt nefavorabile. Deci, care poate fi situația acestora căroră le place scandalul și acestora a căror limbă simte plăcere în scandal ca o mușcătură dulce, și se silesc de a răspândi un raport rău asupra acelor lucruri despre cari n'au cunoștință — ci sunt numai prejudiciu din auzite? Cea mai generoasă părere posibilă despre astfel de oameni este că ei au puțin din spiritul lui Christos; că lor le lipsește iubirea frățască și n'au învățat niciodată „regula de aur“.

(Va urma)

CURĂȚIREA SANCTUARULUI ȘI CELE 2300 DE ZILE (DANIL 8 : 10-26.)

CAPITOLUL IV.

(Continuare din numărul trecut)

40. Când a fost înființată secta cunoscută sub numele de „Discipli”? Ce reforme deosebite s'au propovăduit de către aceștia? Și care e starea lor prezentă față de o reformare mai de departe?

Mai târziu sub numele de „Discipli” sau Christian Church (Biserica creștină) a fost cunoscută o altă mișcare reformatoare. Secta această a fost înființată în anul 1827 prin Alexandru Campbell. Reforma deosebită spre care s'au străduit aceștia în organizația lor, a fost simplitate apostolică în cele bisericești; Biblia ca singură normă de credință; egalitatea tuturor membrilor lui Christos sub El, ca Capul tuturor; și prin urmare delăturarea titlurilor bisericești, precum venerat, doctor de teologie și altele cari sunt în contradicere cu spiritul lui Christos și al adevăratului creștinism, care zice: „Unul este învățătorul vostru, Christos, iar voi toți frați.” Străduința și curățirea intrucât ea a fost bună, departe a mers, și în inimile și spre eliberarea unora în toate religiile a adus bună roadă. Însă și mișcarea această, ca și celelalte, a încetat a se lupta pentru o reformă mai departe, și spiritul său reformator e mort deja; căci până când a recunoscut Biblia de singura normă și bază a credinței, s'a oprit la margine și se întoarce aci în jurul său fără a face înaintări mai departe. Ei susținând a fi liberi de celelalte credințe și de lanțurile tradițiilor omenești lipsese a se folosi de această libertate, și prin urmare de fapt este împiedecată și legată spiritualmente orice înaintare în cunoștință și adevăr. Cu toate-că nu e legată prin nici un crez scris, s'a întâmplat că prin respectul față de datoriile și onoarea oamenilor, precum și prin iubirea de sine, în curând a devenit fixă și a ajuns în adormire dela orice curățire mai departe a sanctuarului, ba chiar a dat înapoi dela starea ei primitivă.

41. Ce au fost picicile și greutatea mari în drum spre înaintarea și înmulțirea lucrului de „curățire”?

Fiind-că am amintit numai pe unii dintre reformatori și dintre mișcările reformatoare, nu trebuie să fim înțeleși ca și când am disprețui sau am trece cu ușurință peste altele! Departe suntem de așa ceva! Reforma a fost generală, și toți creștinii adevărați și serioși au avut o parte oareși-care la lucrul de curățire. Greutatea cea mare e în împrejurarea, că în urma creșterii plină de prejudiciu și înspăimântați prin predici zgomotoase și amenințătoare contra „eresii” față de credința primitivă și deja recunoscută, puțini pot se vadă grămada cea mare de greșeli și

trebuința ce urmează de a merge mai departe cu curățirea. Și dușmanul nostru cel mare n'a fost le-neș a se folosi de avantajul (folosul) acesta și a-l folosi spre împedecarea sfinților și spre inectarea lucrului de curățire.

42. Care a fost cea mai deplină reformă din toate? Prin ce descoperire mare i-a fost răsplătită lui William Miller munca și sârguința în cercetarea Scripturilor?

O altă reformă, și una care în unele privințe a fost cea mai folositoare, s'a început îndată după cea amintită mai în urmă, la care ne-am și referit pe scurt în capitolul premergător. Domnul William Miller din Massa chusetts, un membru al bisericii baptiste, care a fost instrumentul ce a fost folosit la această reformă, a îndreptat privirea bisericii spre faptul că Biblia descopere ceva atât în ce privește timpul, cât și ordinea planului lui Dumnezeu. El a văzut perioade arătate de profeti, despre cari s'a spus că la timpul său cei cu adevărat înțelepți le vor înțelege, și el a căutat a fi din clasa descrisă în acest fel. El a cercetat și a aflat unele lucruri foarte interesante cari au fost pierdute din vedere timp îndelungat sub tradițiunile Romei, anume, că venirea a două a Domnului nostru va fi pentru împărțirea binecuvântărei lui Dumnezeu celor credincioși, precum venirea cea dintâi a fost pentru mântuirea sau cumpărarea lumii, și că de fapt, răscumpărarea și eliberarea celor răscumpărați sunt două părți ale aceluiași plan de mântuire.

43. Ce era învățătura lui Miller cu privire la pretinderea „creștinismului” de a cărmui lumea?

Vestea această îmbucurătoare, pentru inima onestă și sinceră, nu putea decât să o propovăduiască; cum a și făcut. Descoperirea acestui adevăr a adus lor delăturarea unor greșeli și a săvârșit prin urmare în toți acei-ce au ajuns sub înrâurirea ei un lucru de curățire. De pildă, dacă Isus vine a două oară pentru ași „înființa” împărăția sa și a înălța biserica sa, pe cei aleși, e lămurit că ceea ce susțin bisericile împreunate cu puterea lumescă, cari toate își revendică dreptul de a fi împărății ale lui Dumnezeu, sunt numai vorbe goale. Căci dacă împărăția lui Christos încă nu e „înființată” atunci cele-ce acum sunt „înființate sub numele său” trebuie să fie înființate astfel prin „principele lumii acesteia”, (Sătana) și trebuie să lucreze în folosul lui, chiar și dacă căpeteniile lor sunt în necunoștința despre această.

44. Care a fost eroarea delăturată prin predica lui Miller? Ce învătățuri ciudate a bisericilor romano-catolice și protestante s'au născut din eroarea aceasta fundamentală?

O altă greșală la delăturarea căreia s'a ajuns prin predicile lui Mr. Miller, a fost cea despre nemurirea omenească. Timp îndelungat s'a susținut părerea, că omul ar fi o ființă nemuritoare; adevărat odată creat fiind numai poate muri și că moartea nu e altceva decât o iluzie înșelătoare; că omul se pare numai că ar muri, dar de fapt el își schimbă numai forma și că face un pas înainte (în „evoluție”) spre dezvoltarea mai departe. Miller a crezut mai întâi ceea ce credeau și alții; totuși adevărurile asupra cărorora el a îndreptat atențiunea, cu deosebire învățăturile despre a două venire a Domnului și despre învierea morților, au desvăluit mai întâi greșala aceasta stricăcioasă — care tăgăduiește învierea, prin susținând că nimenea nu este mort, prin urmare nu mai e trebuință de a două venire, nici de înviere. Totuși cercetarea mai amănunțită a acestui lucru o lăsăm unui alt volum al seriei acesteia în care vom arăta că nemurirea și viața veșnică sunt daruri cari numai prin Christos se pot ajunge și celui nelegiuit nici nu-i sunt făgăduite, nici nu le va putea ajunge. Pe ideea aceasta a nemuririi omenești se bazează învățătura romano-catolică despre focul curățitor și de asemenea învățătura protestantă și mai grozavă despre chinul de veci într'un loc de suferințe fără sfârșit; căci la părerea această se ajunge. Dacă omul trebuie să viețuiască în veci (și dacă el e *nemuritor* nici însuși Dumnezeu nu-l poate nimici), atunci trebuie să trăiască sau în fericire de veci sau în chinuri de veci. Și deoarece se zice, că deodată cu moartea s'a sigilat soarta fiecăruia, atunci mulțimea cea mare trebuie să ajungă în chinurile veșnice, fiind-că în puținii ani ai vieții acesteia sau au greșit a cunoaște cărarea adevărată, sau și dacă au cunoscut această cărare, în urmarea slăbiciunii înăscute n'au fost în stare să umble pe ea.

45. Când a început a fi smulsă rădăcina această de eroare, care alte erori la fel au fost încă smulse și delăturate?

Rădăcina aceasta mare a greșelilor veștezoare a început a fi smulsă și aruncată la o parte prin predica despre venirea a două a lui Christos și despre învierea morților, ce va fi atunci. Oamenii înțelepți și cugetători au început a se mira, pentru ce ar învia Christos pe morți, dacă ei s'ar afla sau în raiu sau în iad, și soarta lor e hotărâtă pe veci într'o formă care nu s'ar putea schimba. Apoi se mirau pentru ce morții totuși se numesc morți, dacă ei de fapt trăesc. Apoi se mirau pentru ce Isus și apostolii nimic n'au spus despre aceea că morții ar trăi încă, ei chiar din contră în continuu aminteau în-

vierea ca singura nădejde, sau chiar explica, că dacă n'ar fi înviere atunci toți ar fi „perduți” (1 Corinteni 15:13-18.) Atunci au început a primi o însemnătate cuvintele Domnului nostru făgăduind o trezire „tuturor, cari sunt în morminte”, și încetul cu încetul s'a văzut că morții nu trăesc; că moartea însemnează contrarul vieții. Și cine aici a căutat a aflat că Scriptura cu privire la această e în deplină conțelegere cu sine însăși, însă tocmai în contrazicere cu tradițiunile, obiceiurile ale zilei de azi, cari au venit dela papizm.

Indată ce rădăcina greșelei a fost delăturată, deosebitele ramuri au început a se usca; și îndată s'a văzut că în loc de a fi pedeapsa celui nelegiuit, viață de veci în chin, Biblia spune contrarul, despre planul lui Dumnezeu, că viață de veci e răsplata dreptății, și că moartea, curmarea vieții — e pedeapsa păcătosului răutăcios.

46. Care au fost adevărurile recunoscute ca urmare la aceasta cu privire la moartea adamică și moartea Mântuitorului? La care învățătură fundamentală a conluz această?

Atunci s'a văzut ce se înțelegea sub blăstemul morții, care prin neascultarea lui Adam a venit asupra oamenirei, — că anume întreg neamul omenească a fost osândit la nimicire. Atunci a început a se ridica vălul și s'a arătat scopul și valoarea morții lui Isus, ca plată pentru pedeapsa venită asupra oamenirei, pentru a putea avea loc o înviere, o revenire la viață și la drepturile sale. Ah! și atunci s'a început a se pricepe însemnătatea prețului de răscumpărare, când s'a văzut că acel ce n'a cunoscut păcat a fost tractat ca cel osândit, că el venind de bună voie să ne ia locul, s'a făcut de ocară pentru noi, a fost tratat ca un păcătos, și a murit drept pentru cei nedrept.

Astfel a fost delăturat sistemul cel mare și ciurbul greșelei pângăritoare, care și-a luat începutul prin desființarea jertfei continue; și după-cc sanctuarul a fost eliberat sau curățit de el, „jertfa continuă” a lui Isus a fost văzută în culoare și fumusețe nouă.

47. A fost clasa sanctuarului, toată curățită la timpul acesta?

Dacă zicem că sanctuarul a fost curățit, de această necurătenie, trebuie să ne tragem seama că în Scriptură adeseori o parte a bisericii stă pentru biserică întreagă. Numai o mică ceată, numai puțini au fost eliberați de greșala aceasta pângăritoare; și la acești puțini zilnic a mai adăugat Dumnezeu de aceia, cari s'au lăsat a fi conduși de El și cari au fost învățați dela El.

48. Ce explicație greșită a pus Miller pe „curățirea sanctuarului”? Deși dezamăgit în mare măsură, ce învățăminte (experiențe) prețioase a câștigat poporul Domnului în timpul acela?

În socotelile sale că ce se va întâmpla, Miller a fost departe de adevăr. El a presupus că curățirea sanctuarului înseamnă o curățire a pământului de tot

ce e rău prin un foc în adevăratul înțeles al cuvântului, prin care pământul se va arde. Neîmplinirea prevestirilor sale a fost grea încercare pentru acei ce în urma povățuirii lui au învățat a aștepta să vină Domnul din cer și așteptau atunci împlinirea rugăciunii: Vie împărăția Ta. Totuși, cu toate că prin întârzierea Marelui sau înșelat, au fost binecuvântați cu prisosință. Experiențele ce le-au făcut în cercetarea Scripturii, au fost prețioase; și ei au învățat a pune cuvântul lui Dumnezeu, deasupra tradițiilor omenești. Ei până la un grad oarecare s'au eliberat de felul servil al cinstei și de vază înaintea oamenilor, cari s'au încuibat în ei în diferitele denominațiuni, de cari s'au eliberat; căci pentru supunerea lor în ce privește convingerea lor cu privire la venirea a doua a Domnului s'au fost despărțit de ele. Onestitate sau sinceritate față de credință totdeauna are ca urmare o anumită binecuvântare, chiar și dacă mergând ca Pavel la Damasc, întâlnești în drum pe Domnul.

49. Ce stare de lucru s'a putut observa în clasa sanctuarului prin anul 1846, sfârșitul celor „2300 de zile“?

Prin urmare aflăm că unii dintre ei în lucrul de curățire sau de reformare au luat un paș mai înaintat ca oricare alții ce au venit înaintea lor. Astfel în anul 1846, la sfârșitul celor 2300 de zile, precum am arătat, s'a aflat o mică turmă de creștini cari au fost în conștientă nu numai cu „discipolii“ cu privire la simplitatea în cele bisericesti, la delăturarea tuturor bazelor de credință afară de Biblie, și la lepădarea tuturor titlurilor de cătră preoți, ci și „baptiștii“ în ce privește recunoașterea că papismul ar fi omul păcatului și că biserica degenerată ar fi mama destrăbălatelor și a tuturor urăciunilor. Aceștia, departe de orice asemănare cu lumea au propovăduit nu numai evlavie adevărată și încredere deplină în atotputernicul Dumnezeu și credință în hotăririle Sale neschimbăcioase; ci mai mult. Și recunoscând pe Christos ca capul tuturor, care acum a înviat la natura dumnezească ei au fost călăuziți în contra învățăturai absurde (fără nici un rost) a sfintei treini, ca fără

nici o bază în Scriptură.*) Și ei au început să vadă că viața veșnică și nemurire nu le posede nimeni acum ei pot fi numai așteptate ca un dar dela Dumnezeu prin Christos, și aceasta prin înviere.

50. Ce organizațiune, ce s'a înființat în anul 1846, a servit se demarce pe clasa sanctuarul ca o ceată curățită și deosebită? S'au adus la clasa aceasta de atunci încoace? Pe ce cale au apucat de atunci mulți cari odată erau parte din clasa sanctuarului curățit?

Și, ca și când Dumnezeu ar fi voit a întocmi apa, ca de aci începând totdeauna să fie o clasă care să reprezinte sanctuarul său curățit, și să rămână despărțită de orice secte, s'a întâmplat tot în acelaș an, 1846, că sectele protestante, s'au organizat într'un sistem mare, numit „Alianța Evangelică.“ Organizația aceasta, — având în vedere păreriile acestea nouă ale sanctuarului curățit, susținea în mod hotărît nemurirea omenească ca credință a sa și a adaus aceasta ca articolul nou din crezul său. Astfel s'au despărțit o mică turmă a fiilor lui Dumnezeu — sanctuarul curățit a lui Dumnezeu un sanctuar al adevărului — de alți creștini și de atunci începând i-a ținut despărțiți. La clasa aceasta a sanctuarului curățit s'au adăugat de atunci zilnic alți fii umiliți și credincioși ai lui Dumnezeu, și toți aceia s'au îndepărtat de ea, cari au perdut spiritul umilinței și iubirea adevărului. A rămânea în ptarea aceasta ca sanctuarul curățit, față de opoziție (împotrivire) organizată și față de mulțimea cea mare, a fost o încercare grea a credinței și curajului lor, pe care se pare că numai puțini o pot suporta: cei mai mulți au purces la fel cu înaintașii lor și au încercat ași câștiga vază în ochii lumii. Unii dintre aceștia când s'au înmulțit puțin, se străduiau a fi expuși la mai puțină defăimare, s'au organizat în alt sistem, au format o credință și au luat un alt nume și se numeau adventiști; și devenind convinși în credința că ce au învățat ar fi totul ce s'ar putea învăța, de atunci încoace n'au mai făcut nici o înaintare; și tocmăi ca alții cari n'au pășit mai departe pe cărare care lucește tot mai luminos până la ziua deplină, mulți au căzut în greșeli ciudate.

*) Singurul loc unde învățătura despre sfânta treime i-a să un aprijin în aparență o I Ioan 5: 7-8; și aceasta o numai o intercalatie (paranteză) și o recunoscută ca atare de partea studenților. Yezii testamentul greșit de prof. Tischendorf și Biblia paralelă a lui Schmoller. Asemenea Testamentul non al prof. Gebhardt. Nici Luther n'a tradus cuvintele acestea. El numai mai târziu au fost introduse în Biblia lui Luther. Și traducerea lui Elberfeld lasă afară cuvintele acestea.

CURĂȚIREA SANCTUARULUI

„Zelul Domnului agitase pe ostatici!“

S'au înmuiat negustorii din Templu, Nimernicii;

Cari au adus porumbii în sanctuar

S'au făcut din Templu un mare bazar.

Când zarafilor ușa a deschis,

Mosolo lor le a aruncat la pământ;

Iar argintul și aurul Mamon,

Fu dat afară de revoltatul Domn.

„Ce mirare, dacă și spada gurci Sale,

Căzuse pe vânzători și zarafi;

1. Ostacile o un om dat ca garanție pentru executarea unui contract, și în cazul de față se referă la Farizoi și cărturari cari se dădeau drept garanție poporului despre îndeplinirea tratatului de Logo, încheiat între Dumnezeu și Izraillii la Sinai.

Cari orbiți de domnitorul acestei lumi,

Rușinaseră templul Său sufletesc;

Unde ertarea păcatelor și fericiri de voci,

Se dădeau lumii pentru bani numerați;

Și'n Sanctuarul Domnului nostru,

Se'nucibase o negustorie perfidă.

Banul templului Domnului — ranțiunea —

Ce însuși dăduse, Mielușolul de jertfă

Ce însuși lăsase să-l taie:

Aceea au schimbat oi și au inventat

„Fapte folositoare“ în locul lor;

Care a alungat negustorii și zarafi,

Lucruri simple în sanctuar nu mai au loc;

După-ce a măturat și-l ține'n curat.“